

Ocena Lutkovna predstava Poetično in poučno

Katarina Klančnik Kocutar: Jakob in mesto
Režija Tatjana Peršuh
Lutkovno gledališče Maribor
Premiera 3. 12. 2010

Menda otroci, če jih povprašamo po njihovih najljubših pravljicah, nikoli ne izberejo sodobnih povesti, saj imajo te praviloma žalosten ali – v njihovih očeh – nepravičen konec, kar jim ne omogoča tolažbe oziroma jim ne nudi vzpodbude in jih ne opogumlja. Današnja vsesplošna relativizacija človekovih dejanj in težnja, da bi otroke čim prej soočili z »realnim« življenjem, ki ni črno-belo in v katerem zlobneži na koncu niso vedno kaznovani, dobri pa ne poplačani, se tako pokaže za povsem zgrešen koncept, saj je način percepcije pač edina realnost za vsakega posameznika.

Predstava Jakob in mesto ima srečen konec. Če bo zgodba, ki sicer navdih črpa iz različnih povesti, predvsem iz znane zgodbe o krojačku, ki je rešil mesto, kdaj postala zelo priljubljena, še ni znano, zagotovo pa bo vsaj uspešnica v letošnji sezoni mariborskega lutkovnega gledališča. Navsezadnje na repertoarju niso prav pogosto zgodbe, ki bi simpatično, poetično in poučno pripovedovale zgodovino lastnega mesta, do katerega še zlasti v pospešeni alienaciji na videz spektakularnih abstraktnih virtualnih vsebin zanimanje drastično upada. Poleg tega je tudi v tej, sicer šele tretji uprizoritvi v novem objektu lutkovnega gledališča, pri minoritih, opazna ultimativna izraba vseh možnosti, ki jih ponuja razkošje velikega novega odra.

Nič nenavadnega, da so v gledališkem listu kar trije avtorji zapisani kot scenografi, saj je scenografija eden od osrednjih konstitutivnih delov predstave. Ne samo, da povsem obvladuje performativni prostor, temveč ga optično razširi po vsej dvorani, predvsem pa se scenografski elementi stalno spreminjajo v rekvizite in obratno. Nič posebej novega pravzaprav, vendar domiselno izvedeno, mesto se metamorfozno razrašča pred nami, vanj se spontano umestijo majhne vsakdanje zgodbe in velike dogodivščine, celotna dvorana postane metonimičen performativni prostor, ki ni več omejen na klasični koncept finestra aperta.

Seveda predvsem zahvaljujoč igralskemu ansamblu. Četverica suvereno in sugestivno obvladuje lutke in ves zapleten scenografski imaginarij ter gladko izpelje antropomorfizacijo živalskih likov, skratka, transformacija odrskega prostora, marionet in realnih teles je izvedena kot prepričljiva celota in precizno delujoč iluzijski stroj. Prva predstava novega člana Mihe Bezeljaka in (menda) zadnja predstava veterana Davorina Krambergerja. Za prvega lep uvod in za slednjega več kot dostojno slovo.

Peter Rak

Delo, 9. 12. 2010